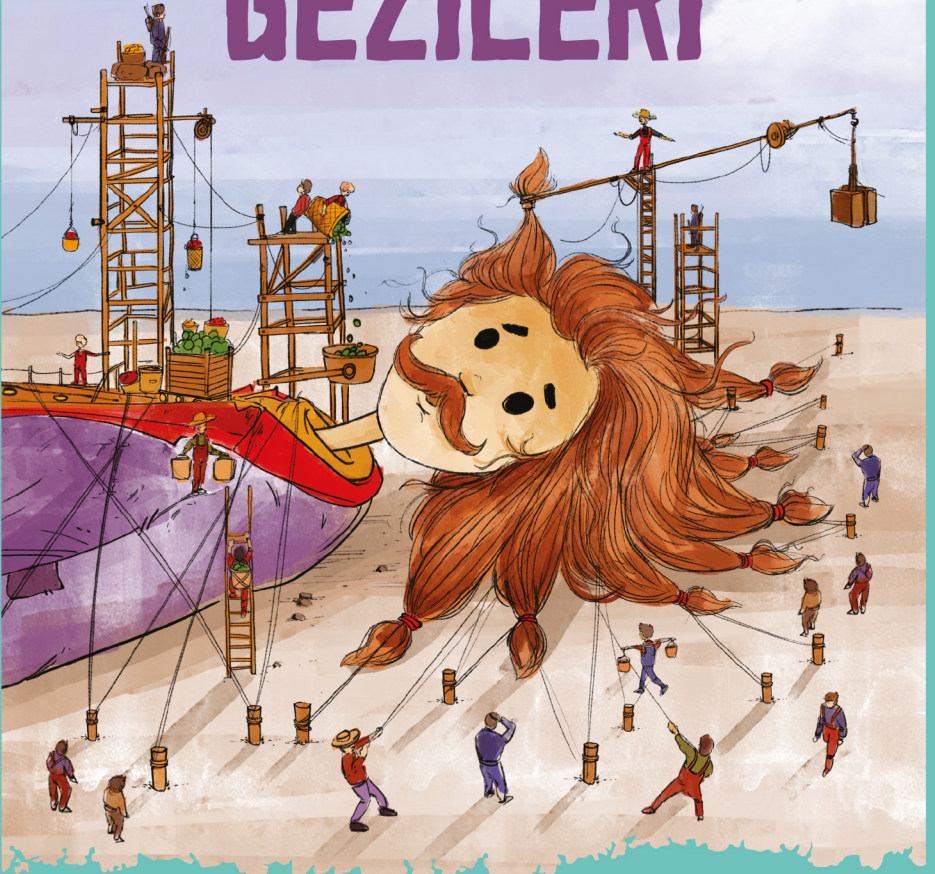

Jonathan Swift'in eşsiz klasliğini
Mehmet Atilla anlatıyor

GULLİVER'İN GEZİLERİ

SENdeOKU KLASİKLER

Jonathan Swift'in eşsiz klasiğini
Mehmet Atilla anlatıyor

GULLİVER'İN GEZİLERİ

GULLİVER'İN GEZİLERİ

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YENİDEN ANLATAN: Mehmet Atilla

ORJİNAL ESER SAHİBİ: Jonathan Swift

RESİMLEYEN: Ahmet Uzun

EDİTÖR: Ümit Mutlu

DÜZELTİ: Burhan Düzçay

SON OKUMA: Hilâl Aydın

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ağustos 2020 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-401-3

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

SENdeOKU KLASİKLER

Jonathan Swift'in eşsiz klasliğini
Mehmet Atilla anlatıyor

GULLİVER'İN GEZİLERİ

Birinci Bölüm

Cüceler Ülkesine Yolculuk

1

Sevgili okur, benim adım Lemuel Gulliver.

Babamın İngiltere’de küçük bir tarlası vardı. Dar gelirli bir ailenin beş erkek çocuğundan üçüncüsüydim. Tam ortadaki yani. On dört yaşındayken lise eğitimi için evden ayrıldım.

Önceleri her şey iyiydi. Fakat zamanla, okul masraflarım aileme fazla gelmeye başladı. Üç yıl sonra Londra’ya geçtim. Doktor Bates’in yanında çırak olarak çalışmaya başladım. Çok ünlü biriydi. Ondan pek çok şey öğrendim.

Bu arada babam, az da olsa para göndermeye devam ediyordu.

Bu paraları denizcilik, matematik, fen kitaplarına ayırıyordum. Tam bir deniz âşığıydım. Günün birinde uzun seferlere çıkmayı hayal ediyordum.

Bir süre sonra, Doktor Bates'in yanından ayrılıp ailemin yanına döndüm. Epeyce para biriktirmiştim. Akrabalarımın da katkısıyla tıp eğitimi aldım. Gemi doktoru olarak hayata atıldım. Üç buçuk yıl bir gemide çalıştım. Dünyanın birçok yerine deniz yolculukları yaptım.

Dönüşümde, hocam Doktor Bates'in önerisiyle Londra'ya yerleştim. Kendisi mesleği bırakmayı düşünüyor, yerini benim doldurabileceğimi söylüyordu. Bu arada evlendim. Karım Mary ile mutlu bir hayatımız vardı.

Ancak, bir süre sonra işlerim ters gitmeye başladı. Yeniden denize açılmaya karar verdim. Karımın da iznini alarak, iki farklı gemide doktorluk yaptım.

Hindistan taraflarına gittim geldim. Böylece altı yıl geçti. Epeyce para kazandım. Boş zamanlarımda ise sürekli kitap okuyordum. Kendimi geliştirdim.

Son seferim verimli olmayınca moralim bozuldu. Ailemin yanına döndüm, ama umduğumu yine bulamadım. İki şehir değiştirdim, bir türlü dikiş tutturamadım. Bir baktım, üç yıl geçmiş, hem de boşu boşuna. Sonunda, kesin kararımı verdim:

“Gulliver,” dedim kendi kendime, “senin bundan sonraki hayatın denizlerde.”

Hayatımın ilk 37 yılı beni bu serüvenlere hazırlamıştı. O güne kadar yaşadıklarımın tümü, bu karara varmak içindi sanki.

~

Çok geçmeden şans yüzüme güldü. *Antelope* adlı geminin kaptanı, bol kazançlı bir öneride

bulundu. Hemen kabul ettim. 4 Mayıs 1699'da İngiltere'den ayrıldık.

Ver elini Dođu Hindistan!

Başlangıçta keyfimiz yerindeydi. Ancak deniz bu; sağı solu belli olmuyor. Bir gün, şiddetli bir fırtına bizi sürüklemeye başladı. Kocaman bir kayaya çarptık. Gemimiz paramparça oldu. Kurtulan altı kişiden biri bendim.

Küçük bir sandala binmeyi başardık. On beş kilometre kadar kürek çektikten sonra gücümüz tükendi. Kendimizi dalgaların insafına bıraktık. Çok geçmeden sandalımız alabora oldu, arkadaşlarımin nereye gittiğini göremedim.

Yapabileceğim tek şey, suyun üstünde kalmaktı. Akıntı nereye götürürse o tarafa yüzüyordum. İyice bitkin düştüğüm bir anda ayaklarımin kuma değdiğini fark ettim. Evet evet, basabiliyordum! Oh, çok şükür!

Boğulmaktan son anda kurtulmuştum. Fakat kıyı çok uzaktı. Sığ suda, neredeyse iki kilometre yürümek zorunda kaldım. Sonunda karaya çıktım.

Gün batmak üzereydi. Kıyı boyunca ilerledim, ancak ne bir eve ne de insan izine rastlayabildim.

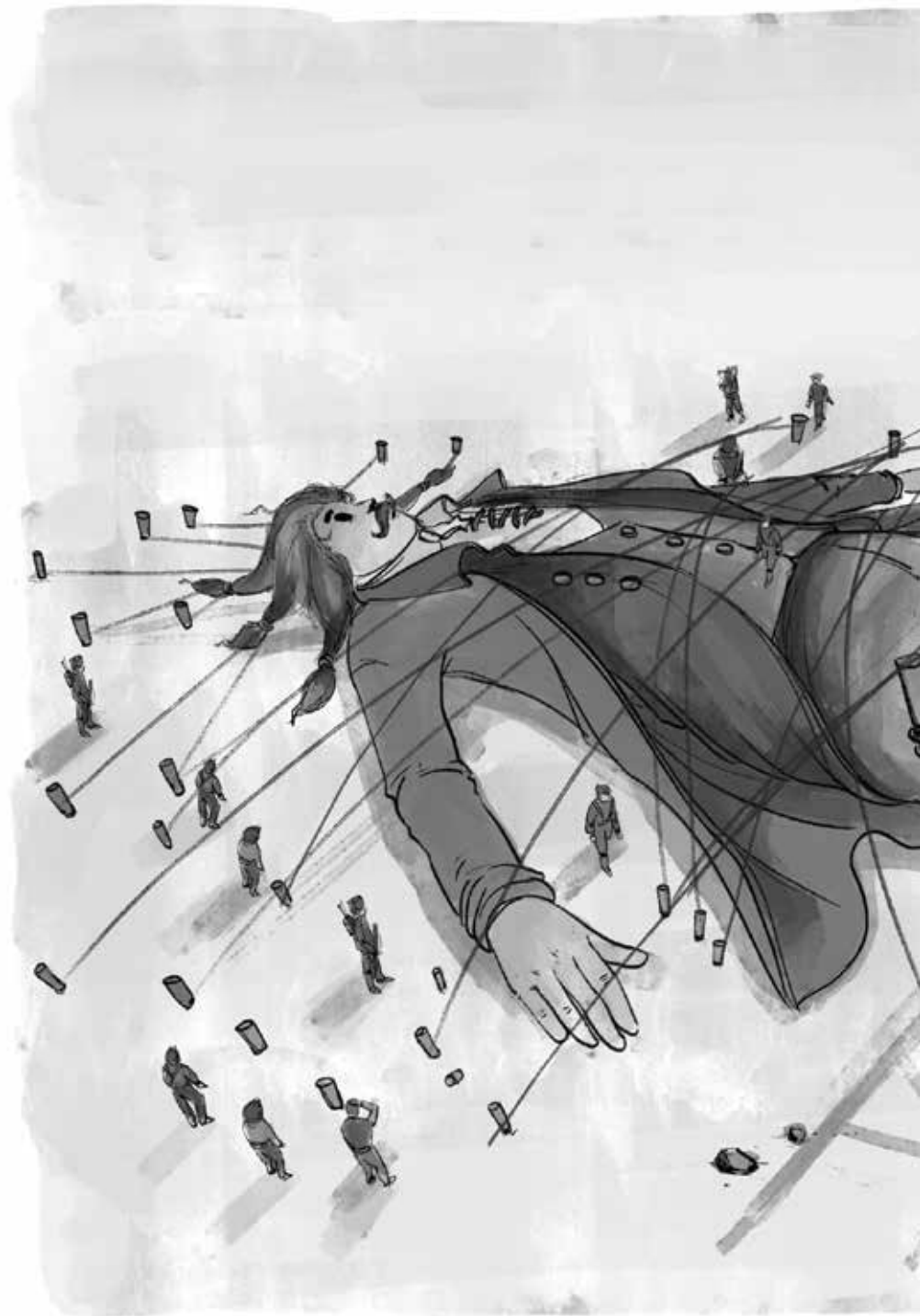
Yorgunluktan adım atamaz hâle gelince çimenlerin üzerine kendimi bıraktım.

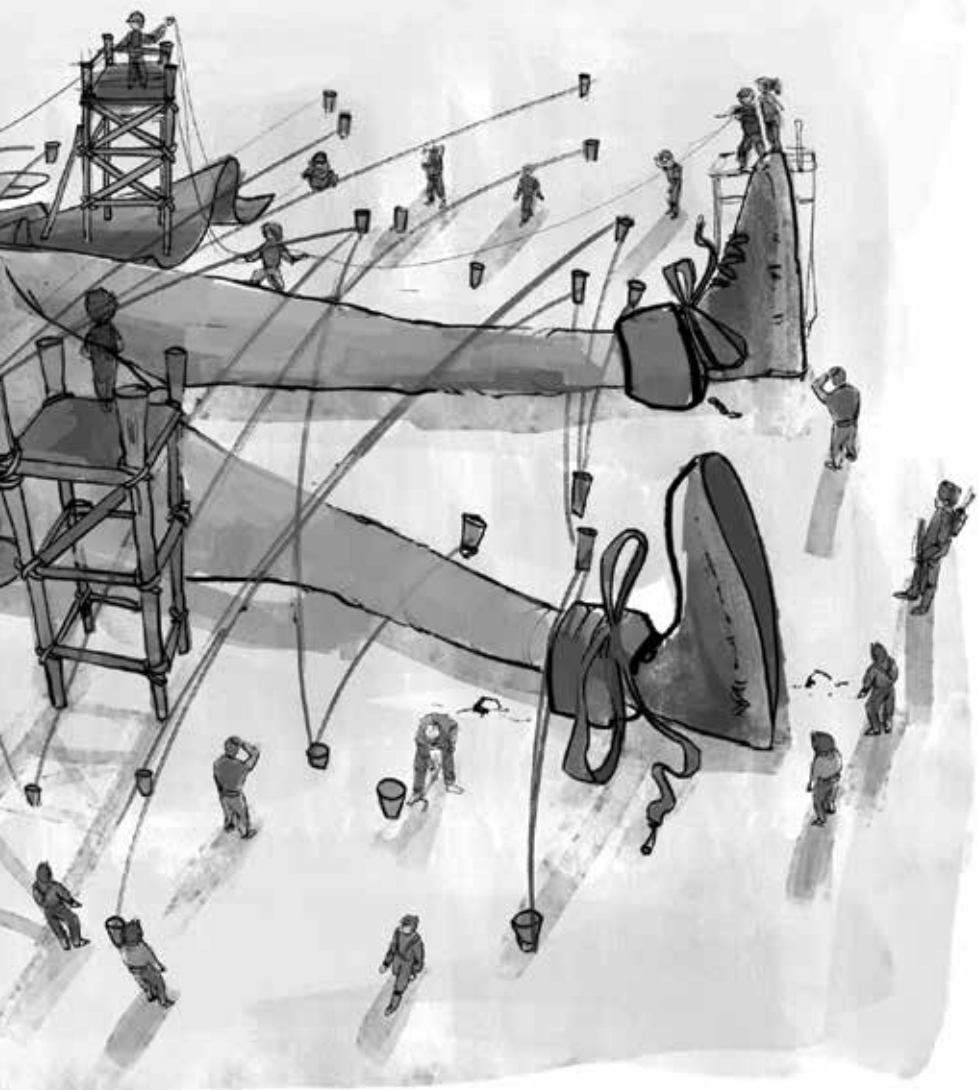
2

Uyandığımda günün ilk ışıkları yüzüme vuruyordu. Sırtüstü yatıyordum. Kollarım ve bacaklarım yanlara doğru açılmıştı. Doğrulayım dedim, olmadı. Bir daha denedim; doğrulmak şöyle dursun, kıyıdayamadım bile.

“Allah Allah! Ne oldu bana böyle?”

Biraz daha zorlayınca durumu anladım. Kollarım, bacaklarım, dizlerim, hatta saçlarım, incecik iplerle sarılıydı! Çevremdeki küçük kazıklara da sıkıca bağlanmıştım. Yalnızca gökyüzünü görebiliyordum.

“Bak Őu baŐıma gelenlere...”

Bu sırada birtakım baŐrıŐ ŐaŐrıŐlar duydum. Ama kafamı Őevirip de bakamıyordum ki.

Derken, kŐcŐk bir canlının sol bacağımdan yukarı doğru tırmandığını hissettim.

Bekledim. Minik adımlarla ilerliyordu. GŐĐsŐmden geğerek Őeneme yaklaŐtı. Elimden geldiğince aŐaĐı doğru baktım...

O da ne! On beş santimetre boylarında, insana benzer bir yaratıkla burun burunaydım. CŐcenin de cŐcesi bir Şey! Őstelik elinde ok ve yay vardı. Hem, yalnız olsa gene iyi. Hemen arkasında, aynı tŐrden kırk yaratık daha.

Őyle bir ŐıĐlık attım ki hepsi kaĐıŐtı. Sonradan őĐrendiĐime gŐre, iğlerinde yere dŐŐŐp yaralananlar bile olmuŐ...

Az sonra toparlanıp geri geldiler. İĞlerinden birisi haykırdı:

“Hekinah Degul!”

Diğerleri de aynı sözcükleri defalarca tekrarladı. Ne demek istiyorlardı acaba?

Bir yandan bunu düşünürken, bir yandan da sol kolumdaki ipleri koparmayı başardım. Küçük kazıkları söktüm. Saçımı bağlayan ipleri de gevşetebildim. Kafamı az da olsa çevirebiliyordum artık. Bunu gören küçük yaratıklar bir daha kaçıştılar, ciyak ciyak bağrıştılar.

Sonunda biri gürledi:

“Tolgo Phonak!”

Hemen ardından da üzerime ok yağdırmaya başladılar. Boşta kalan sol elimle yüzümü korumaktan başka bir şey yapamıyordum. Hepsi çığlık çığlığaydı. İyi ki üzerimde sağlam bir yelek vardı da saldırıyı küçük sızılarla atlattım.

Kendimi çözmeye çabaladığım anda ok yağmuru yeniden başlıyordu. Kimileri de mızraklarını batırmaya çalışıyordu.

En iyisi hiç kımıldamamak, diye düşündüm. Gece yarısını bekleyeyim. Karanlıkta kaçır kurtulurum.

Hesabım tuttu. Hareketsiz yattığımı görünce ok atmayı bıraktılar. Fakat bu kez de sağ tarafımdan sesler gelmeye başladı.

Bu da neyin nesiydi? Göz ucuyla baktım. Yaklaşık yarım metrelik bir iskele çıkıyorlardı. Boyacıların kullandıkları ahşap basamakları bilirsiniz, onun küçüğü işte. Yanına birkaç merdiven dayadılar.

Az sonra, yetkili olduğunu düşündüğüm biri iskeleye çıktı. Tek sözcüğünü anlamadığım, uzunca bir konuşma yaptı. Bu arada, başımın sol tarafını kazıklara bağlayan ipleri kestiler.

GULLİVER'İN GEZİLERİ

Resimler: Ahmet Uzun

Denizlerde, okyanuslarda geçen bir ömür,
cücelerin, devlerin, atların arasında bir serüven
ve baştan sona inanılmaz bir yolculuk...

İrlandalı yazar ve hiciv sanatçısı Jonathan Swift'in
ölümsüz klasiği *Gulliver'in Gezileri*,
usta edebiyatçı Mehmet Atilla'nın duru anlatımıyla,
herkes okuyabilsin diye yeniden okurla buluşuyor!

OKUMA SEVİYESİ: ★★★★★
kolay
okunur
kitaplar
İLGİ YAŞI: 9-13

ISBN: 978-605-285-401-3

9 786052 854013

tudem.com

f t i @ l n tudemyayingrubu